

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Π* ἀνοίγει λίαν πρῶτὴ τὴν ἐξώπορτάν του διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸ τακτικόν του γάλα καὶ προσκαλεῖ τὸν πρῶτον διαβαίνοντα γαλακτοπώλην.

Ἄλλὰ πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν βλέπει τὸν γαλακτοπώλην νὰ γεμίζῃ τὸ δοχεῖόν του καθαρότατον νερόν.

— Τί εἶν' αὐτό; λέγει, νερὸ θὰ μοῦ πωλήσῃς ἐδῶ;

Καὶ ὁ γαλακτοπώλης μετ' ἀπορίας:

— Μπᾶ, ἐξέχασα νὰ βάλω καὶ γάλα!

* *

Ἡρώτων τὸν νεκρίαν Π*, τοῦ ὁποίου ἡ ἀφέλεια πολλάκις ἐνθυμίζει τὸν Ἀγαθόπουλον, πόσων χρόνων ἦτο ὁ νεώτερος ἀδελφός του.

— Σὲ δυὸ χρόνια, ἀποκρίνεται, θὰ ἔχουμε τὴν ἴδια ἡλικία.

* *

Ὁ διάσημος πολιτικός ἀνὴρ τῆς Ἀγγλίας Φῶξ εἶχε δανεισθῆ μεγάλην ποσὰ παρὰ τραπεζιτῶν Ἰουδαίων, τὰ ὅποια ἤλπιζε νὰ τοῖς ἀποδώσῃ κληρονομῶν πάμπλουτόν τινα θεῖόν του. Ἄλλ' αἴφνης ὁ θεῖος νυμφεύεται καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀποκτᾷ υἱόν. Τοῦτο μαθὼν ὁ Φῶξ εἶπε: — Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ὁ Μεσσίας· ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ἰουδαίων.

* *

Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ.

Ὁ δικαστὴς πρὸς χωρικόν:

— Τώρα πρέπει νὰ ὀρκισθῆς, βάλε 'ς τὸ εὐ-αγγέλιον τὸ δεξιὸν σου χέρι.

Ὁ χωρικός θέτει τὴν ἀριστεράν.

— Τὸ δεξιὸν εἶπα.

— Μὲ συμπάθειο κύρ δικαστή· ἂν σηκώσω τὸ δεξιὸν δὲν πιάνεται, γιὰτ' εἶμαι ζερβοχέρης.

* *

Νεῶνις χωρική, ὑπηρέτρια παρὰ τῇ κυρίᾳ Μ*, ἠσθάνθη ὅτι ἦλθε καὶ δι' αὐτὴν ἡ ἐπιθυμητὴ ὥρα τοῦ ὑμεναίου καὶ ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τῆς κυρίας τῆς, διὰ νὰ κάμῃ τὰ προικιά τῆς. Ἡ κυρία τῆς δίδει 50 δραχμάς, καὶ τῆς λέγει νὰ τῆς φέρῃ νὰ ἰδῇ δὲ καὶ τὸν μελλόνυμφόν τῆς. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ Κατερίνα παρουσιάζει εἰς τὴν κυρίαν τῆς τὸν ἰδικόν τῆς, ἕνα μικρόσωμον ἀσχημάνθρωπον.

— Οὐ, καὶ μένη, τῆς λέγει κατόπιν ἡ κυρία, ποῦ 'πῆγες καὶ τὸν διάλεξες τὸ γαμπρό!

— Μὰ, κυρία, λέγει ἀφελῶς ἐκείνη, ποῦ νὰ 'βρῶ καὶ καλλίτερο μὲ 50 δραχμάς ποῦ μοῦ-δωσες!

* *

Ἐπάρχει ἐπὶ τοῦ μνήματος συζύγου ἀποθανούσης τὸ ἐξῆς συγκινητικὸν παράπονον τοῦ ἀπαρηγορήτου συζύγου:

«Τὰ δάκρυά μου δὲν εἰμποροῦν νὰ τὴν ἐπαφῆσουν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ διὰ τοῦτο κλαίω».

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Διατί οἱ λεγόμενοι μεγάλοι φαίνονται μεγάλοι; Διότι ὁ κόσμος συνυπολογίζει εἰς τὸ ὕψος των καὶ τὸν στυλοβάτην ἐφ' οὗ ἴστανται. Ὁ νάνος εἶνε πάντοτε νάνος, καὶ ἂν ἴσταται ἔτι ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους.

Τὸ ἀνθρώπινον γένος ζῆ δι' ἀνθρώπους τινὰς μόνον.

Κακὴ ἀπόφασις εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται τις νὰ μεταβάλῃ.

Οἱ ἄνθρωποι συνωστίζονται περὶ τὸν πλοῦσιον ὡς περὶ βρῦσιν: ἵνα ἀντλήσωσιν.

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἔχουσι πλοῦτην, καθ' ὃν τρόπον λέγουσι περὶ ἄλλων ὅτι ἔχουσι πυρετόν. Ὀρθότερον θὰ ἦτο νὰ λέγεται τοῦναντίον ὅτι ὁ πυρετὸς κατέχει αὐτούς: ὁμοίως καὶ περὶ τῶν πλουσίων ὅτι τὰ πλοῦτη τοὺς κατέχουσιν.

Ἐζήτει τις ἀπὸ ὑπουργὸν φίλον τοῦ πράγμα ἀδικον, καὶ ἐπὶ τῇ ἀρνήσει ἐκείνου, πλήρης ἀγανακτήσεως τῷ εἶπε: — Τί μὲ ὠφελεῖ ἡ φιλία σου, ἀφοῦ δὲν μοῦ κάμνεις ὅ,τι σοῦ ζητῶ; — Καὶ ἐμὲ, ἀπεκρίθη ὁ εὐσυνειδήτος ἄρχων, τί μὲ ὠφελεῖ ἡ ἰδική σου, ἐὰν πρόκηται νὰ ἐκτελῶ χάριν σου πράγματα ἀντιβαίνοντα εἰς τὴν τιμὴν;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ μῆκος τοῦ λιχανοῦ καὶ παραμέσου δακτύλου τῆς χειρός. — Ὁ καθηγητὴς Ecker τοῦ πανεπιστημίου τῆς Φρειβούργης συνέλαβε κατὰ πρῶτον τὴν ιδέαν ὅπως ὑπολογίσῃ τὰ σχετικὰ μῆκη τοῦ λιχανοῦ καὶ παραμέσου δακτύλου τῆς χειρός. Τὸ ζήτημα ἀπεδείχθη πολυπλοκώτερον ἢ ὅσον κατ' ἀρχὰς ἐνομίζετο. Ἐὰν παρατηρήσῃτε τὴν χειρὰ σας, θὰ ἴδῃτε πιθανώτατα ὅτι ὑφίσταται ὁρατὴ τις διαφορὰ μῆκους μεταξὺ τοῦ λιχανοῦ καὶ παραμέσου, παρὰ τισὶν ὁ παράμεσος εἶνε μακρότερος, παρ' ἄλλοις τοῦναντίον ὁ λιχανὸς, καὶ τέλος πολλὰκις οἱ δάκτυλοι εἰσὶν ἴσοι. Ὁ Ecker ἐβεβαίωσε σπουδᾶς τοὺς πιθήκους ὅτι ὁ γορίλ-